

Arrest

nr. 301 285 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X,
handelend in eigen naam en samen met
X
als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind,
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarig kind X, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 september 2023 met referthenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat A. DERUTTE *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 december 2020 België binnen met een identiteitskaart en verzoeken op 22 december 2020 om internationale bescherming. Op 27 juli 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan eerste verzoeker aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op (...) 1982 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U behaalde een diploma aan het instituut van technologie. U bracht uw kindertijd door in Suleiman Bek. Jullie verhuisden later naar Bagdad. Uw vader was werkzaam als ingenieur. In 2007 kwam er een politievoertuig naar jullie woning. Uw vader opende de deur waarna het huis en de auto werden doorzocht. Ze namen uw vader mee. U noteerde de nummerplaat van het voertuig en deed navraag bij het ministerie van binnenlandse zaken om na te gaan waar uw vader vastgehouden werd. De ambtenaren konden hen geen informatie geven. U begreep toen dat uw vader ontvoerd werd. Twee dagen later werd u gecontacteerd door de ontvoerders die losgeld eisten. Jullie konden het bedrag, 20 000 dollar niet betalen. Uiteindelijk kwamen jullie tot een overeenkomst om 4000 dollar te betalen. Er vond een uitwisseling plaats in Saydiyah. Uw vader was er slecht aan toe zowel fysiek als psychologisch. Hij is korte tijd later overleden. Na de dood van uw vader werd u nog een keer opgebeld door de ontvoerders die de rest van het geld wilden. U vernietigde uw sim-kaart en heeft sindsdien niets meer vernomen. U ging samen met uw broer O. (...) bij uw oom in Zeyuna wonen, uw moeder, broer en zus vertrokken naar Turkije. U huwde in 2009 met de sjiitische M. Al I. (...). Uw schoonfamilie was initieel tegen het huwelijk, maar draaide vervolgens bij. U heeft een zontje K. M. S. A. (...). U trok in bij uw schoonfamilie in Abu Shier, Dora. U scheidde van uw echtgenote in 2012 waarna u terug bij uw oom in Zeyuna ging wonen. U probeerde de problemen gelinkt aan het sektarisch geweld te omzeilen door een baard te laten groeien. U vermeed elk sociaal contact en ging enkel op en neer naar uw werk. Uw broer O. (...) woonde eveneens in Zeyuna bij uw oom. O. (...) werkte in Ghadir. Op 25 december 2015 kwam O. (...) niet thuis na zijn werk. De volgende dag werden jullie door de politie gecontacteerd. Ze hadden zijn lijk gevonden in Zeyuna. Hij was neergeschoten. U weet nog steeds niet wie hem vermoord heeft en evenmin waarom. U denkt dat het te maken heeft met zijn typisch soennitische voornaam. Uw moeder S. A. A. Q. A. W. (...) en uw minderjarige zus S. (...) dienden op 11 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in België in. Ze kregen op 6 december 2016 de vluchtelingenstatus toegekend. Het was de bedoeling om de rest van de kinderen met gezinshereniging naar België over te brengen, maar daar de andere kinderen meerderjarig waren, was dit niet mogelijk. U verliet Irak legaal samen met uw zontje in oktober of november 2016. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland waar u in november 2016 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd in augustus 2018 erkend als vluchteling. U huwde in oktober 2018 religieus met F. A. (...), van Syrische nationaliteit. De familie van uw echtgenote was niet akkoord met het huwelijk, ze vielen de caravan waarin jullie verbleven aan en hebben u een messteek toegediend. Uw zoon verliet Griekenland alleen en reisde met een bevriend koppel naar België waar hij op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verliet Griekenland een paar dagen na uw echtgenote in november 2020 en u diende op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in België in. Uw ex-vrouw is ondertussen naar Turkije afgereisd en wil op basis van gezinshereniging met haar zoon naar België komen.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer. U legt voorts volgende kopieën neer : een uittreksel uit het wachtregister, een overlijdensakte van uw broer, foto's van u en uw zoon in Griekenland, foto's van de beschadigde caravan, foto's van de eerste pagina van uw paspoort, een religieuze huwelijksakte van Griekenland, een Iraakse huwelijksakte, een foto van uw zoon die gewond was, een foto van uw arm die gewond was, betalingsbewijzen van western union, medische documenten uit Griekenland en uit België, een echtscheidingsakte van Irak, een attest i.v.m. een litteken, een ouderlijke toestemming van uw ex-vrouw dat u met het kind mag reizen, een overlijdensakte uit Griekenland van de schoonzus.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u leidt aan de ziekte van Crohn. U heeft soms last van crisissen waarbij u veel pijn ondervindt. U werd voorgesteld om indien er zich een probleem voordoet tijdens het

persoonlijk onderhoud, u dit zeker moet melden zodanig dat er een pauze ingelast kan worden (CGVS p.2). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Irak vreest hetzelfde lot te ondergaan als uw vader en uw broer. U vreest problemen te ondervinden omdat u soenniet bent (CGVS p.10). Nu dient er aangestipt te worden dat uw vader in 2007 ontvoerd werd en dat dit veeleer gestoeld was op financiële motieven (CGVS p.6). U verklaarde dat de belagers behoorden tot een maffia die gespecialiseerd was in ontvoeringen. U lichtte toe dat er in die periode veel ontvoeringen plaatsvonden van ingenieurs, van kinderen van ingenieurs en van andere rijke mensen omwille van het losgeld dat er geëist kon worden (CGVS p.6). In de jaren die daarop volgden meer bepaald van 2007 tot 2016, heeft u geen problemen gekend op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk dient te vrezen dat ook u op basis van financiële overwegingen ontvoerd of vermoord zou worden.

Wat betreft het overlijden van uw broer kan u evenmin aannemelijk maken dat u ditzelfde lot zou ondergaan. U verklaarde dat uw broer op 25 december 2015 verdween en dat zijn lichaam de volgende dag teruggevonden werd. U verklaarde dat hij voor 25 december 2015 geen problemen kende en dat hij bij uw weten, niet bedreigd werd (CGVS p.9, p.10). U heeft er voorts geen idee van wie hem vermoordde en waarom. U denkt dat het misschien te maken heeft met zijn naam, maar u weet het niet (CGVS p.10). U verklaarde dat hij soms kleine discussies had en aanvaringen had met andere mensen, maar hij heeft het u nooit verteld dat hij concrete problemen had of dreigementen ontving (CGVS p.13, p.14). U voegde er nog aan toe dat u niemand beschuldigt en dat u niet weet waarom en door wie uw broer gedood werd (CGVS p.10). Aangezien er zoveel onduidelikheden bestaan rond de dood van uw broer, kan u niet aannemelijk maken dat ook u dit lot zou ondergaan.

U heeft zelf geen concrete problemen gekend omwille van uw soennitische geloofsovertuiging. U stelde dat de familie van uw sjiitische echtgenote initieel tegen het huwelijk gekant was, maar uiteindelijk bijdraaide waarna u in het huis van de schoonfamilie ging wonen (CGVS p.9, p.14). U verklaarde voorts dat u enkel naar uw werk ging en voor de rest geen sociale contacten opzocht (CGVS p.9). U maakte geen melding van andere persoonlijke problemen. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient men aannemelijk te maken dat men een persoonlijke en systematische vrees voor vervolging heeft gelinkt aan criteria zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie. U slaagde hier niet in.

U heeft Irak negen maanden na het overlijden van uw broer verlaten. U verklaarde dat het leven moeilijk was geworden zowel op het vlak van veiligheid als op het vlak van werk (CGVS p.9). U ging ervan uit dat u op basis van gezinshereniging met uw moeder naar België kon komen, maar deze regelgeving was niet toepasbaar op volwassenen (CGVS p.11). U bent in eerste instantie vertrokken om een beter leven voor uw zoon te kunnen opbouwen (CGVS p.9). U wilde niet dat hij dezelfde angst moet meemaken als u (CGVS p.15). U heeft in de maanden na de dood van uw broer geld verzameld om uw reis te bekostigen (CGVS p.11). Ook in deze periode heeft u geen persoonlijke problemen gekend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Het uittreksel uit het wachtregister, de religieuze huwelijksakte van Griekenland en de registratie van het huwelijk in Griekenland ondersteunen uw verklaringen in verband met uw huidige burgerlijke stand. De foto's van u en uw zoon in Griekenland, de foto's van de beschadigde caravan, de foto van uw zoon die gewond was, de foto van uw gewonde arm, de overlijdensakte uit Griekenland van de schoonzus hebben betrekking op de situatie in Griekenland en hebben geen uitstaan met uw terugkeervrees naar Irak. De echtscheidingsakte van Irak, de ouderlijke toestemming van uw ex-vrouw dat u met het kind mag reizen, de Iraakse huwelijksakte tonen aan dat u in Irak gehuwd en gescheiden was, ook dit werpt geen ander licht op de door u aangehaalde

asielmotieven. Uw identiteitskaart, de foto's van de eerste pagina van uw paspoort bevestigen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit. De medische attesten vermogen evenmin de door u aangehaalde asielmotieven te wijzigen. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer kan er opgemerkt worden dat deze slechts een kopie is en bijgevolg weinig bewijswaarde heeft, voorts kan u niet aannemelijk maken dat u omwille van het overlijden van uw broer er in uw hoofde eveneens een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

In zoverre u aanhaalt dat uw moeder de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste

minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiieten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en ook onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriotische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de PMF instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische

meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen ISIS, waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag net zoals in 2021, evenwel zeer laag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad voornamelijk kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische militieën en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Verder wordt ook melding gemaakt van enkele gevechten in tribale context.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen alsook het aantal slachtoffers dat kan worden toegeschreven aan ISIS sinds 2020 in dalende lijn is. De meeste slachtoffers van ISIS vallen bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. Tijdens de verslagperiode pleegde ISIS geen (zelfmoord)aanslagen in Bagdad. ISIS is sinds december 2022 bijna uitsluitend actief in de noordelijke rand van de provincie, waar het in eerste instantie militair personeel en leden van de PMF viseert. De enige zelfmoordaanval dewelke gericht was tegen het Iraakse leger vond in Tarmiyah plaats. De groepering ondervindt echter constante druk van de ISF ten einde aanvallen op de hoofdstad te verhinderen. Bagdad is wel nog steeds een doelwit van ISIS en is ISIS nog steeds in staat om aanvalsteams in de Bagdad Belts logistiek te ondersteunen.

Vanaf begin oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten traden hardhandig op tegen personen die betrokken waren bij de protestacties tegen de regering. Er vonden hevige, gewelddadige confrontaties plaats tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds. Deze grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden in maart 2020 door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vinden wel nog kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 93.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 46.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Bagdad, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de zoon van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Iraakse nationaliteit en ben je op (...) 2010 geboren in Bagdad, Irak. Je bent een soennitische moslim van Arabische origine. Twee jaar na je geboorte scheidten je ouders M. Al I. (...) en M. S. K. A. B. (...). Je oom werd gedood in Irak. Je vader besloot samen met jou het land te verlaten in oktober of november 2016. Jullie reisden legaal naar Turkije en verder naar Griekenland waar je vader een verzoek om internationale bescherming indiende. Je vader werd in augustus 2018 erkend als vluchteling. Je vader besloot om jou met een bevriend koppel naar België te sturen waar je bij je oma S. A. A. Q. A. W. (...) ging wonen. Je diende op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Je vader huwde in Griekenland met de Syrische F. A. (...). F. (...) en je vader reisden eveneens naar België en dienden op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van je verzoek leg je een kopie neer van je identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van je vader, een kopie van de eerste pagina van je paspoort en een kopie van de eerste pagina van het paspoort van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde op het moment dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient vastgesteld te worden dat je je op dezelfde asielmotieven beroept als je vader.

Aangezien in het kader van het verzoek van je vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan ten aanzien van jou evenmin besloten worden dat er wat jou betreft een nood aan bescherming aannemelijk wordt gemaakt. De beslissing van je vader M. S. K. (...) luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/9, 55/3, 55/3/1 en 57/1, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 11 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 18 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, van het non-refoulement beginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel voeren verzoekers een algemeen theoretisch betoog over het hoger belang van het kind. In concreto wijzen zij op het volgende:

"Zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat verwerende partij op zijn minst de gronden (het hoe en het waarom) zou nagegaan die de Griekse autoriteiten ertoe hebben aangezet om eerste verzoeker als vluchteling te erkennen in Griekenland. Dit is immers meer dan een indicatie die wijst op een beschermingsnood in hoofde van eerste en tweede verzoeker.

Op de asielinstanties rust heel duidelijk een onderzoeksplicht om na te gaan in functie van het hoger belang van het kind wat de specifieke kwetsbaarheden van dit kind zijn en in welke mate deze de veiligheid van het kind mee in het gedrang kunnen brengen bij een terugkeer naar Irak.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier verwezen naar het dossier van de Griekse asielinstanties. Nochtans vereist de onderzoeksplicht en het hoger belang zoals hier uiteengezet, dat de Belgische asielinstanties een grondig en volledig onderzoek doen naar de mate waarin de veiligheid van tweede verzoeker in gedrang zou komen bij terugkeer. Het feit dat eerste verzoeker reeds erkend was als vluchteling in Griekenland is op z'n minst een indicatie die aangeeft dat de veiligheid mogelijks in gedrang komt bij terugkeer.

Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat het voordeel van de twijfel moet spelen bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een minderjarige. Het feit dat de Griekse autoriteiten reeds erkenden dat er een nood aan bescherming was voor de vader (eerste verzoeker) van tweede verzoeker en dat daarenboven ook zijn stiefmoeder, grootmoeder en tante alien erkend werden als vluchteling in België is meer dan een indicatie in de richting van nood aan bescherming voor tweede verzoeker. Dit

speelt overigens ook in de beoordeling van de beschermingsnood van eerste verzoeker omdat een beslissing met betrekking tot zijn situatie ook gevolgen resorteert voor tweede verzoeker. Artikel 4.3, c) van de Kwalificatierichtlijn verglicht de asielinstantie rekening te houden te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, ten einde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Bovendien dienen de asielinstanties conform artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn uit te gaan van correcte en gedegen feitenvinding. Het is precies die gedegen feitenvinding en het rekening houden met de individuele situatie waar het is de bestreden beslissing aan ontbreekt. Er wordt immers met geen woord gerept over de erkenning als vluchteling in Griekenland, thans wel een fundamenteel element in de beoordeling van de nood aan bescherming."

In een tweede onderdeel van het enig middel betogen verzoekers als volgt over het vluchtelingenstatuut in Griekenland:

"Verwerende partij gaat er in de bestreden beslissing volledig aan voorbij dat eerste verzoeker zijn vraag naar internationale bescherming in Griekenland werd onderzocht en dat hij er erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 2, d) van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 1A van de Vluchtelingenconventie.

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België de erkenning van verzoeker als vluchteling niet naast zich neerlegt.

Uit de tweede considerans van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de doelstelling van de Europese Unie een gemeenschappelijk asielbeleid is:

"(...)"

Uit de vijfde considerans blijkt, met verwijzing naar de conclusies van Tampere dat een gemeenschappelijk Europees asielstelsel op korte termijn dient op elkaar afgestemde regels te omvatten inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus.

De achtste considerans koppelt de voltooiing van de invoering van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel aan de doelstelling een hoger beschermingsniveau te bieden.

De twaalfde considerans stelt dat het hoofddoel van de Kwalificatierichtlijn eruit bestaat te verzekeren dat lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die bescherming behoeven.

Artikel 1 van de Kwalificatierichtlijn zet de doelstelling uiteen van de richtlijn en hamert daarbij op een uniforme status voor vluchtelingen:

"(...)"

Artikel 2 van de richtlijn stelt in punt b) dat een 'persoon die internationale bescherming geniet' een persoon is aan wie de vluchtelingenstatus is verleend in de zin van punt e.

Artikel 2 van de richtlijn stelt in punt e) dat de vluchtelingenstatus de erkenning is door "een" lidstaat van een onderdaan van een derde land als vluchteling.

De verblijfstitel is volgens artikel 2, m) van de richtlijn dan weer een vergunning of machtiging op grond waarvan een derdelander op het grondgebied van "die" lidstaat mag verblijven.

De vluchtelingenstatus is met andere woorden qua geldigheid niet beperkt tot het grondgebied van een specifieke lidstaat, maar de verblijfstitel die eruit voortvloeit is wel beperkt tot die specifieke lidstaat.

Zoals Uw Raad er al verschillende malen op gewezen heeft (zie bvb RvV, nr. 237 525 van 26 juni 2020), zijn de verblijfstitels blijkens de Kwalificatierichtlijn dan wel beperkt in de tijd en verlengbaar maar is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op het feit dat verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling in de zin van de Kwalificatierichtlijn en de Conventie van Genève, kan verwerende partij de erkenning van verzoeker als vluchteling niet naast zich neerleggen maar dient er toepassing gemaakt te worden van de criteria in artikel 11 van de Kwalificatierichtlijn, het artikel dat de beëindiging van de vluchtelingenstatus regelt.

"(...)"

Artikel 14.1 van de richtlijn maakt het dan mogelijk om op deze gronden de vluchtelingenstatus te beëindigen, of op grond art. 14.3, b) in te trekken.

Verwerende partij had een onderzoek moeten voeren naar de beëindiging van de vluchtelingenstatus. Verwerende partij schendt de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet die deze bepalingen naar nationaal recht hebben omgezet.

De Raad van State (hierna RvS) trad Uw Raad bij in zijn conclusie dat wanneer een persoon reeds in een andere Staat erkend werd als vluchteling overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, met deze beslissing die van declaratieve aard is voldoende rekening gehouden moet worden gezien het effect dat deze beslissing resorteert in de internationale rechtsorde en de verplichting die ze met zich meebrengt voor andere Staten in het licht van het non-refoulementsprincipe.

De Raad van State baseert zich in haar arrest op de "Conclusions n°12 (XXXIX) du 17 octobre 1978 du Comité exécutif du Programme du Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés, relatives à l'effet extraterritorial de la détermination du statut de réfugié" en bepaalt dat in dergelijk geval een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in toepassing artikel 48/3 Vreemdelingenwet overeenkomt met een onderzoek naar de opheffing van de vluchtelingenstatus. Het bevestigde het standpunt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zin dat een verzoek om internationale bescherming van een persoon, wiens vrees in een ander land reeds onderzocht is en gegrond werd verklaard, onderzocht moet worden in het licht van de gronden tot beëindiging van de internationale bescherming. De Raad van State wijst er bovendien op dat, in het geval er geen gronden zijn om te besluiten tot beëindiging van de internationale bescherming, er besloten moet worden dat de vrees voor vervolging voldoende is aangetoond:

« (...) » (RvS, nr. 238305, 23 mei 2017)

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het voornoemde arrest voorafging, bevat de volgende overwegingen:

« (...) » (RvV, n° 172.209 van 20 juli 2016)

Recentere rechtspraak van Uw Raad (RvV n° 203. 055 van 26 april 2018) bevestigt deze rechtspraak waarin gesteld wordt dat een onderzoek dient te gebeuren naar de opheffing van de vluchtelingenstatus: (...)"

Uw Raad erkent dan ook het extraterritoriale effect van de vluchtelingenstatus gegeven door een andere EU-lidstaat.

De vraag stelt zich vervolgens op welke manier invulling moet worden gegeven aan het extraterritoriale effect van verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Op grond van de hierboven uiteengezette rechtspraak van de Raad van State en Uw Raad, en de Conclusions n°12 van UNHCR kan een vluchtelingenstatus, verkregen in een bepaalde lidstaat, slechts in uitzonderlijke gevallen in twijfel worden getrokken door een andere lidstaat, met name wanneer de verzoeker op manifeste wijze niet voldoet aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Dit is met name het geval indien aangetoond wordt dat de verzoeker frauduleus heeft gehandeld of er redenen bestaan om te besluiten tot de beëindiging van de vluchtelingenstatus.

Nergens in de bestreden beslissingen blijkt dat aan eerste verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland, en het extraterritoriale effect dat dit ressorteert, enig gewicht werd gegeven. Verwerende partij doet hiermee afbreuk aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat EU-lidstaten erop mogen vertrouwen dat andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het EVRM, het Vluchtelingenverdrag en het Unierecht behandelen. In het licht van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel had verwerende partij aldus vertrouwen moeten stellen in de beslissing van de Griekse autoriteiten waarin ze oordeelden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn, dan wel moeten overgaan tot een intrekkingsonderzoek.

In casu diende verwerende partij na te gaan of de verandering van omstandigheden die geleid hebben tot de erkenning van verzoeker in Griekenland een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen.

De Raad van State bepaalt dat een dergelijk onderzoek neerkomt op een onderzoek naar de opheffing van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 1C van de Vluchtelingenconventie. Uit dit artikel volgt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees voor vervolging van de vluchteling weg te nemen. Van opheffing is geen sprake wanneer de vluchteling dwingende redenen, voortvloeiend uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.

In ondergeschikte orde kan naar analogie naar de toepassing van artikel ID van het Vluchtelingenverdrag verwezen worden, dat duidelijk maakt dat er een ondergrens is aan het weigeren van bescherming indien de asielfoekster reeds elders internationale bescherming geniet. Indien een Palestijnse vluchteling die onder de toepassing van artikel ID van de Conventie valt niet terug kan keren naar het UNRWA mandaatgebied waar hij of zij bescherming of bijstand geniet, dan wordt deze persoon ipso facto als vluchteling erkend. Naar analogie zou voor een persoon die erkend werd als vluchteling in een andere staat en om redenen buiten zijn wil om niet terug kan keren naar de staat waar hij of zij internationale bescherming geniet de beoordeling van de nood aan internationale bescherming evenmin ab initio mogen gebeuren. Het is in strijd met de geest van de Vluchtelingenconventie."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een fotokopie van een bladzijde van het paspoort van tweede verzoeker (stuk 2) als nieuw stavingstuk gevoegd. In de inventaris der stukken bij het

verzoekschrift wordt ook nog gewag gemaakt van de “*Verblijfskaart Griekenland van eerste verzoeker*” (stuk 3), doch een dergelijk stuk werd niet bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 28 november 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van UNHCR van mei 2019, aan de “*Country Guidance Note: Iraq*” van EUAA van juni 2022, aan de COI Focus “*Irak – Veiligheidssituatie*” van 26 april 2023 (*update*) en aan het “*Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van EUAA van januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 18 van het Handvest, dat het recht op asiel garandeert, en artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en het beginsel van non-refoulement worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaren bij terugkeer naar hun land van herkomst, Irak, te vrezen dat zij hetzelfde lot zullen ondergaan als de vader en de broer van eerste verzoeker. De vader van eerste verzoeker zou in 2007 ontvoerd zijn en na betaling van (een deel van het) losgeld zijn vrijgelaten en korte tijd daarna overleden zijn. De broer van eerste verzoeker zou op 25 december 2015 zijn neergeschoten. Verzoekers zouden in oktober of november 2016 Irak verlaten hebben en eerste verzoeker zou in augustus 2018 in Griekenland als vluchteling erkend zijn. Tweede verzoeker zou Griekenland verlaten hebben en met een bevriend koppel naar België gereisd zijn, waar hij op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Eerste verzoeker zou in november 2020 Griekenland verlaten hebben en diende op 22 december 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) eerste verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft nu (i) hij in de jaren die volgden op de ontvoering en dood van zijn vader, meer bepaald van 2007 tot 2016, geen problemen heeft gekend op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat hij daadwerkelijk dient te vrezen dat ook hij op basis van financiële overwegingen ontvoerd of vermoord zou worden, (ii) hij evenmin aannemelijk kan maken dat hij hetzelfde lot als zijn broer zou ondergaan aangezien er zoveel onduidelijkheden bestaan rond diens dood, (iii) hij zelf geen concrete problemen heeft gekend omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, (iv) hij in eerste instantie vertrokken is om een beter leven voor zijn zoon te kunnen opbouwen en hij in de maanden na de dood van zijn broer geld heeft verzameld om zijn reis te bekostigen zonder in deze periode persoonlijke problemen te hebben gekend en (v) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, en omdat (B) tweede verzoeker zich op dezelfde asielmotieven beroept als zijn vader – eerste verzoeker *in casu* – en aangezien in het kader van het verzoek van zijn vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, ten aanzien van hem evenmin besloten kan worden dat er wat hem betreft een nood aan bescherming aannemelijk wordt gemaakt.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij

haar beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind blijven verzoekers daartoe echter in gebreke. Verzoekers tonen met dit betoog bovendien geen schending aan van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest. In deze bepalingen kan immers niet worden gelezen dat de commissaris-generaal de gronden diende na te gaan die de Griekse autoriteiten ertoe hebben aangezet om eerste verzoeker, die overigens geen kind is – ook niet ten tijde van zijn erkenning als vluchteling in Griekenland –, als vluchteling te erkennen. Voorts tonen verzoekers met hun algemeen betoog niet *in concreto* aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen te kort is geschoten in haar onderzoeksplicht of een onredelijk hoge bewijslast op de schouders van tweede verzoeker als kind heeft gelegd. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind hoe dan ook geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Voor het overige voeren verzoekers een betoog over de status van vluchteling die in Griekenland aan eerste verzoeker werd toegekend. Zij menen in essentie dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden en daarmee het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten naast zich heeft neergelegd. De commissaris-generaal had volgens hen vertrouwen moeten stellen in de beslissing van de Griekse autoriteiten, dan wel een onderzoek moeten voeren naar de beëindiging of de intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij dat onderzoek diende de commissaris-generaal na te gaan of de verandering van omstandigheden die geleid hebben tot de erkenning van eerste verzoeker in Griekenland een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde weg te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 11 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de schending aanvoeren, specifieke regels bevatten voor de beëindiging en de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat deze bepalingen de lidstaten van de Europese Unie niet de bevoegdheid geven om de vluchtelingenstatus die door een andere lidstaat is toegekend in te trekken of te beëindigen. Die bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend. Uit deze bepalingen kan dan ook niet worden afgeleid dat positieve asielbeslissingen van een lidstaat, *in casu* Griekenland, bindende werking hebben in andere lidstaten. Ook uit artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, dat een aantal definities bevat, of uit het interstatelijk vertrouwensbeginsel, kan een dergelijke bindende werking niet worden afgeleid. Daarnaast wijst de Raad er op dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij de documenten in zijn bezit die verband houden met zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Griekenland had weggegooid omdat hij niet van Griekenland houdt en er niet naar wil terugkeren (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, nr. 22). Eerste verzoeker verklaarde tevens op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet te weten welk statuut – de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – hij in Griekenland had gekregen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) van 15 maart 2021, p. 3). Er blijkt dan ook niet dat eerste verzoeker zelf veel belang hechtte aan de beslissing van de Griekse asielautoriteiten. Het is in dit opzicht niet ernstig dat verzoekers de commissaris-generaal verwijten geen rekening te hebben gehouden met de beslissing van de Griekse asielautoriteiten ten aanzien van eerste verzoeker. Uit het feitenrelaas van de bestreden beslissingen blijkt overigens dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling. De door verzoekers geschonden geachte bepalingen beletten de commissaris-generaal evenwel niet om na te gaan of verzoekers voldoen aan de materiële voorwaarden om voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen, wat uit de hierboven aangehaalde motieven, waartegen door verzoekers niet een enkel concreet argument wordt aangevoerd, blijkt te zijn gebeurd. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat daarbij onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling en dat daaraan zonder meer werd voorbijgegaan. Waar zij nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad en van de Raad van State, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten verzoekers na om de concrete motieven van de bestreden

beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. De fotokopie van een bladzijde van het paspoort van tweede verzoeker die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekers, stuk 2) vermag aan deze motieven geen afbreuk te doen. Dit stuk bevat immers louter gegevens over de identiteit van tweede verzoeker, die in de huidige stand van zaken niet ter discussie staat.

Waar verzoekers nog vragen om naar analogie toepassing te maken van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, wijst de Raad erop dat de uitsluitingsgrond van deze bepaling voor enkele specifieke categorieën van personen een uitzondering vormt op het algemene toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en bijgevolg restrictief moet worden toegepast. Verzoekers, die geen bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen, kunnen zich dan ook niet beroepen op een analoge toepassing van deze bepaling op hun situatie om de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming op basis van artikel 1, A van het Verdrag van Genève buitenspel te zetten.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun asielaanspraak, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Irak zullen worden ontvoerd of neergeschoten, zoals dit het geval was bij respectievelijk de vader en de broer van eerste verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Irak.

2.3.3.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij hun terugkeer naar Irak zullen worden ontvoerd of neergeschoten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze conclusie, die door verzoekers in hun verzoekschrift geheel onverlet wordt gelaten, wordt aan de hand van meer recente informatie bevestigd in de door verwerende partij op 28 november 2023 neergelegde aanvullende nota.

2.3.3.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werd tweede verzoeker vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN